

Šopek,

utrgan na gomili prijateljewe soproge.

(Posvečen *dr. F. M-ču.* — Zložil *F. S. Finžgar.*)

I.

Trohni po gozdu listje,
In veter žvižga skozi veje;
Oblak visi na nebu
In solnce zemlje več ne greje. —

Molči srce ubogo,
Mrtvaška pesem v njem odmeva;
Mračná je strta duša,
Ljubezen več je ne ogreva . . .

II.

Zakaj razpenjena šumiš po strugi,
Oj Níkova, ti kalna voda?
Zakaj mi ob bregove pljuskaš.
Zakaj ti pena jezna skale gloda?

Ob Níkovi pa tožen nekdo hodi
In v kalne njene zre valove. — —
Zakaj si všeč mu, kalna voda,
Zakaj tako te zro oči njegove?

Maklèn nad tabo suhi list otresa,
In list za listom pada vate;
Vrtinec tvoj požira liste,
Drvi jih besen proč od rodne trate.

„Življenje svoje gleda v mojih valih:
Maklèn — on sam je na obali,
Drevo brez lista — nádeje zelene,
Odkar srca so pol mu pokopali.“

III.

Med vreso skrit si, petrov ključek,
Zakasnil si se, cvetek drag!
Ne veš, da slana te požanje,
Da solnca že umrl je trak?

Zato greš z mano, petrov ključek,
Ne bo te slana mi požela!
Doma te z roso bom napajal,
Doma se skupaj bova grela.

Oj, petrov ključek, sinje modri,
Zakaj nebes ne znaš odpreti?
Da med krilatci njo bi moglo
Oko še enkrat moje zreti!

IV.

„Prijatelj, napolni si kupo,
Pozabi usodo gorjupo,
Natoči si grozdnega soka,
Pozabi, da srce ti poka!
Pri vincu se žalost poleže,
In zabijo muke in teže.

Zvenite nam polni kozarci!
Steklenke srebrni udarci
Najlepša so godba na sveti,
Kjer mnogo je treba trpeti.
Zatorej do dna ga izpijmo
In žalost preteklo zabimo!“

„Oj blagor, ki more prebiti
In v vinu bridkost utopiti,
Ki lahko nesrečo pozabi
In radost na lice privabi!
Pozabiti njo pa hoteti
Se pravi še gorje trpeti!““

V.

Tako! Nasloni name trudno glavo,
Na prsih slušaj vtripanje srcá!
Kaj ne, kako je burno in iskreno?
Le čuj in znaj, da tebi to velja.

Zato nikar se ne sramuj pri meni,
Če rosa tajna stopa ti v oko;
S teboj srce tožilo bode moje,
Oko s teboj plakalo bo za njo.

Pred svetom — tam pa kaži vedro lice,
Ker glup je svet, brezsrčen in leden:
Če zrl v očeh bi plemenito roso,
Spomin z zasmehom bi oskrunil njen.

VI.

„Pozabi, išči nove si neveste,
Neveste lepe in mladé!
Stotera roko bi ti dala,
In z roko dala bi srce.“

„Kaj vam, drugovi, je neznano,
Da pol imam samo srcá?
Saj pol mi ž njo so ga zagrebli,
Ki srečna biva vrh nebá.“

Tako tolažijo ga znanci,
Drugovi pravijo takó;
On sliši vse — a nič ne sluša
In ruso gladi si bradó.

Kako bi torej drugo snubil,
Ker mi srce deljeno je?
A pol srca ti mož ne daje —
Srce pa v nas le eno je.“

VII.

Pokazal njeno si nam sliko,
Od rok do rok je urno šla;
Vsak čudil se je nje milini,
Ki ljubko s slike trepetá.

Potem še sam si jo pogledal,
Pogledal z rosnimi očmi;
A ti vse več si bral na sliki,
Kot drugi mi smo brali vsi.

„Ah, morala je biti blaga,
To bil je angelček mirú!
Ljubkost ji sveti iz očesec,
Na njej od strasti ni sledú.“

In spravil spet si drago sliko,
Prav blizu srca jo dejal.
Nato za glavo si potožil
In zunaj si hladú iskal.

A ni ti bila bolna glava,
Bolnó je bilo le srce.
Hladil se nisi v jasni noči,
Nad zvezdami iskal si nje.

VIII.

In zopet je vseh svetih god!
Priatelj žalno se ogrni
In hiti, hiti proč od tod,
In hiti tjekaj v daljnje mesto,
Kjer ti srce počiva zvesto
Pod tiho rušo v zemlji črni!

In zopet je vseh svetih god!
Na grobu posvečenem móli!
Molitev slušal bo Gospod,
In slušal bridke bode vzdih
In zrl solzice tvoje tihe,
Pozabil te ne bo nikoli.

In zopet bo vseh svetih god!
Ne boš več ti na grobu plakal,
Na grobu plakal drug bo rod.
A združen ti boš spet s soprogo
Pozabljal vso bridkost in togo
In ž njo vstajenja mirno čakal.